

Arhibīskapa vēstījums 2022. gada Lieldienās

Kristus ir augšāmcēlies! Apustulis Pāvils uzsver, cik tas ir svarīgi. *“Ja Kristus nav augšāmcēlies, tad jau veltīga ir mūsu sludināšana,”* viņš saka. Ja Kristus nav augšāmcēlies, tad visiem bīskapiem un mācītājiem jāmeklē cits darbs un Pētera baznīcu būtu vajadzējis atstāt pilsētai par muzeju. Ja Kristus nav augšāmcēlies, tad *veltīga ir arī jūsu ticība un tad jūs vēl esat savos grēkos, lemti pazušanai. Tad pazušanā ir gājuši visi mirušie, pat tie, kas ticībā uz Kristu aizmiguši.* Ja nav augšāmcēlšanās, tad mēs nāves priekšā stāvam bez spēka un cerības.

Fantāziju filmās varonis aizceļo pagātnē, izmaina tur vienu vienīgu lietu un, atgriezies, vairs nepazīst tagadni. Viss ir pilnīgi citādi. Ja nu mūsu pagātnē izmainītos tikai tas, ka Kristus par mums nav dzīvojis, miris un augšāmcēlies... Nu labi, ir dzīvojis un miris, bet nav augšāmcēlies – kāda šodien būtu dzīve? Varam mēģināt to aptvert lielās līnijās: mācekļi tad nedotos sludināt, jo viņiem īsti nebūtu ko teikt un neviens viņos neklausītos. Kristus baznīca būtu izbeigusies iedīgli. Nebūtu izveidojusies kristīgā kultūra. Nebūtu civilizācijas, kura tagad ir cilvēces augstākais sasniegums. Kā tas mainītu konkrēti manu vai tavu dzīvi, nav iespējams pat iztēloties. Apustulis Pāvils tikai raksturo vispārējo stāvokli: *“Ja Kristus nav augšāmcēlies un mēs vienīgi šajā dzīvē ceram uz Viņu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki.”* Visnožēlojamākie – taisni tā viņš saka.

Lieldienās cilvēki mēdz nodoties šūpolēm un olu kaujām, bet kā būtu, ja pārmaiņas pēc mēs galveno uzmanību veltītu tam, lai izdibinātu Lieldienu noslēpumu – kādēļ Pāvils tā saka? Kādēļ bez Kristus augšāmcēlšanās es esmu visnožēlojamākais?

Golgātas kalnā notika lielais karš starp labo un ļauno, gaismu un tumsu, dzīvību un iznīcību. Lokālās kaujas notiek katrā cilvēkā. Ja karš būtu zaudēts, mana kauja būtu iepriekš nolemta. Jēzus mācīja cilvēkiem pareizu, nevainojamu un svētu dzīvi. Redzot, ka mēs to nespēsim, viņš tādu nodzīvoja mūsu vietā. Ar visiem mūsu grēkiem un pārkāpumiem viņš nostājās Dieva tiesas priekšā. Mūsu vietā viņš ļāva bauslības likumam sevi notiesāt un uzņēmas sodu. Krusts bija briesmīgs, bet vēl briesmīgāka bija Dieva Tēva novēršanās. Arī to viņš pieņēma mūsu vietā. Un apgūlās kapā. Nāve ir grēka sekas. Ja Jēzus būtu palicis nāvē, tas nozīmētu, ka viņa dzīve nav bijusi bez grēka. Ka viņš jau iepriekš kaut kur ir zaudējis karu un mirst pats par saviem grēkiem. Tad viņam nav ar ko izpirkt mūsējos. Tad mums atliek tikai briesmīga tiesas dienas gaidīšana.

Bet nu Kristus ir augšāmcēlies no mirušajiem, pirmais no aizmigušajiem.” Pāvils priecīgi konstatē. Arī mēs, Lieldienās cits citu sveicinot, konstatējam faktu: *“Kristus ir augšāmcēlies! Paldies Dievam, patiesi augšāmcēlies!”* Kristus ir dzīvs, bīskapi un mācītāji laimīgi sludina Kristus uzvaras vēsti, grēku izpiršanas un piedošanas vēsti. Mūžīgās dzīvības vēsti. Pētera baznīca atkal būs dievnamas. Katram cilvēkam ir iespēja uzmeklēt savu dievnamu un draudzi, lai tajā kopā ar Kristu augšāmcēltos atjaunotai dzīvei! *“Es dzīvoju un Jums būs dzīvot”,* Jēzus saka visiem, kas viņam tic. Lai tas pilnā, pāri malām ejošā mērā piepildās pie katra no mums!

Priecīgas Lieldienas!

+ Jānis
Rīgas arhibīskaps